

Полъхна вечерна хладина и мирис на узряло жито облъхна дружината. Безброй звездички като небесни кандилца трепкаха и весело поздравяваха морната земя. Полето заливаха сладките звънци на стада. Дружината вървеше. Учителят крачеше най-напред, а Дончо вървеше най-отдире с вилата на рамо.

Стигнаха до гробищата. Нищо се не чуваше. На пътя лежеха Дончовите волове и кротко преживяха.

Изкочи зад близкия хълм усмихната луната и мека бяла светлина заля полето и гробищата. Белееха се каменните кръстове над гробовете, а сред тях стърчеше малката черквица. Учителят прескочи оградата. Прескочиха я и другите... Полека, полека приближаваха чер-

квицата. Изведнаж се изтропа страшно в нея и се чу силен и продължителен рев:

— Му-у-у-у-у!

— Олеле! — извика някой от момците и всички се пръснаха като пилци из гробищата. Спъваха се от гробовете и кръстовете им, падаха, ставаха и бягаха. Дончо също побегна, но се спъна от вилата, преметна се през глава и се простря до един гроб, като се криеше зад каменния му кръст,

— Стойте!.. Защо бягате? — извика учителят, останал самичек пред черквата, с дигнат бастун в ръка.

Боян се върна пръв. Стана и Дончо и се доближи до учителя, като стискаше здраво вилата в ръце. Върнаха се и другите.